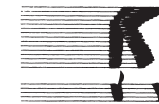


Các bạn biết không, tôi lúc nào cũng muốn kể những câu chuyện từ tâm hồn mình. Tôi rất thích ngồi bên bếp lửa và kể chuyện cho mọi người – cho họ thấu tỏ những bức tranh, làm cho họ khóc và cười, đưa họ đến *đâu đó* bằng cảm xúc với điều gì đó đơn giản như ngôn từ vậy. Tôi thích kể những câu chuyện lay động tâm hồn họ và biến cải họ. Tôi luôn muốn làm được điều đó. Hãy tưởng tượng xem các nhà văn vĩ đại cảm nhận ra sao, khi biết rằng họ có quyền năng như thế. Nhiều khi tôi cảm thấy mình *có thể* làm được vậy. Đó là điều tôi muốn phát huy. Theo một cách nào đó, việc viết ca khúc sử dụng những kỹ năng tương tự, tạo ra những thăng trầm cảm xúc, nhưng câu chuyện lại là một bức phác thảo. Linh hoạt như thủy ngân vậy. Có rất ít sách viết về nghệ thuật kể chuyện, cách thu hút người nghe, cách tập hợp một nhóm người lại với nhau và khiến họ thích thú. Không cần trang phục, không cần trang điểm, không cần gì cả, chỉ có bạn và giọng nói của bạn, cùng khả năng mạnh mẽ của bạn đưa họ đến nơi nào đó, biến đổi cuộc sống của họ, chỉ trong giây lát.



Khi tôi bắt đầu kể câu chuyện của mình, tôi muốn lặp lại những điều tôi thường nói với mọi người, lúc họ hỏi tôi về những ngày đầu tiên của tôi với nhóm Jackson 5: Khi chúng tôi bắt đầu sự nghiệp âm nhạc của mình thì tôi còn nhỏ đến mức tôi thật sự không nhớ nhiều về chuyện đó. Hầu hết người ta có khả năng lập nghiệp khi đủ lớn tuổi để biết chính xác những gì mình làm và tại sao, nhưng dĩ nhiên điều đó không đúng với tôi. Những người như thế nhớ mọi điều đã xảy đến với họ, nhưng tôi thì chỉ mới năm tuổi. Khi bạn là một cậu bé trong ngành trình diễn, bạn thật sự không có độ chín chắn để hiểu nhiều về những gì diễn ra quanh mình. Người ta đưa ra rất nhiều quyết định liên quan đến cuộc đời bạn khi bạn không có mặt. Cho nên đây là những gì tôi còn nhớ. Tôi nhớ tôi đã ca hát với tất cả tiềm lực của mình, nhảy nhót với niềm hứng thú thực sự và làm việc quá nhiều so với một đứa trẻ. Dĩ nhiên, có nhiều chi tiết tôi chẳng hề nhớ tí nào. Tôi nhớ nhóm Jackson 5 thật sự cất cánh khi tôi chỉ mới tám hay chín tuổi.

Tôi sinh ra ở Gary, bang Indiana, vào một đêm hè muộn năm 1958, là đứa con thứ bảy trong số chín đứa con của bố mẹ tôi. Bố tôi, Joe Jackson, sinh ở Arkansas, và năm 1949 ông kết hôn với mẹ tôi, Katherine Scrusse, người gốc gác ở bang Alabama. Chị gái tôi, Maureen, chào đời năm sau đó và gánh vác nghĩa vụ nặng nhọc của người chị cả. Các anh chị Jackie, Tito, Jermaine, La Toya và Marlon lần lượt nối tiếp nhau ra đời. Randy và Janet sinh sau tôi.

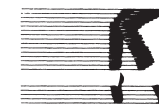




*Tưởng tượng việc hát và nhảy ở tuổi này.*

Một phần những kí ức sớm nhất của tôi là về công việc của bố tôi tại nhà máy thép. Đó là công việc vất vả, chán ngắt và ông chơi nhạc để khuấy khỏa. Trong khi đó, mẹ tôi làm việc tại một thương xá. Vì bố tôi và vì tình yêu của chính mẹ tôi với âm nhạc, chúng tôi thường xuyên nghe nhạc ở nhà. Tại địa phương, bố tôi và anh trai của ông lập ra nhóm nhạc R&B với tên gọi Falcon. Bố tôi chơi ghi ta, bác tôi cũng vậy. Họ trình diễn một số ca khúc rock 'n' roll cũng như nhạc blue thời kì đầu của Chuck Berry, Little Richard, Otis Redding. Những phong cách ấy rất tuyệt, đã ảnh hưởng đến bố Joe và chúng tôi, mặc dù khi ấy chúng tôi còn quá nhỏ để hiểu về thể loại đó. Nhóm Falcon luyện tập trong phòng khách nhà tôi ở Gary, vì thế tôi được nuôi lớn bằng nhạc R&B. Vì nhà tôi gồm chín anh em và anh trai của bố tôi cũng có tám người con, nên quân số gộp lại tạo thành một gia đình đông đúc. Âm nhạc là thứ chúng tôi thực hiện để giải trí và những lúc ấy giúp gắn bó chúng tôi với nhau cũng như khích lệ bố tôi làm một người đàn ông của gia đình. Nhóm Jackson 5 ra đời từ truyền thống này – sau này chúng tôi trở thành nhóm Jackson – và nhờ truyền thống âm nhạc cũng như sự rèn luyện ấy, tôi tách ra tự lập và xác lập phong cách của riêng mình.

Tôi nhớ tuổi thơ của mình chủ yếu là làm việc, nhưng dù vậy tôi luôn *rất mê* hát. Tôi không bị các ông bầu sân khấu ép phải bước vào lĩnh vực này giống như cái cách mà Judy Garland trải qua. Tôi làm vì tôi thích và vì việc đó tự nhiên với tôi như hít một hơi rồi thở ra vậy. Tôi làm vì tôi

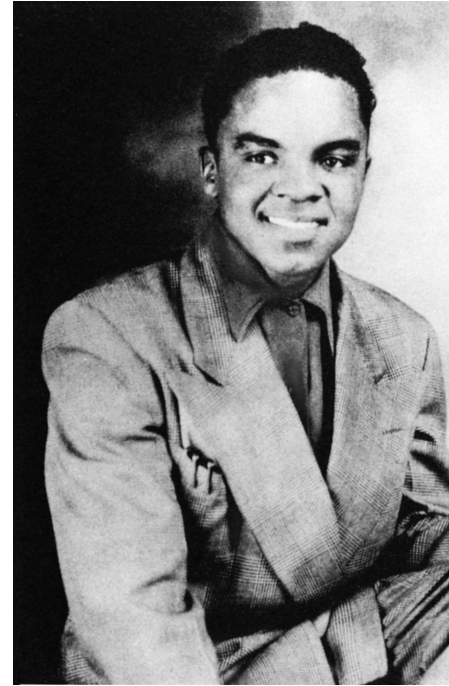


*buộc phải* làm, không phải do cha mẹ hay gia đình, mà do đời sống nội tâm của chính tôi trong thế giới âm nhạc.

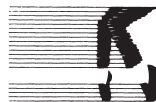
Xin hãy để tôi nói rõ, có những lúc tôi từ trường về nhà và chỉ kịp bỏ sách vở xuống là sẵn sàng vào phòng thu âm. Một khi đã ở đó thì tôi hát tới tận khuya, cho tới lúc quá cả giờ đi ngủ, sự thật là như vậy. Phía bên kia đường của phòng thu ở hãng Motown có một công viên, và tôi nhớ mình thường ngó nhìn đám trẻ con vui chơi các trò ở đó. Tôi cứ dăm dăm ngạc nhiên nhìn chúng – tôi không hình dung được về sự tự do, về một cuộc sống vô tư lự như thế – và ao ước hơn hết thảy rằng tôi có được sự tự do như thế, rằng tôi có thể chạy nhảy và được giống như đám trẻ ấy.

Vậy đấy, tuổi thơ tôi có những lúc sâu muộn. Bất kì ngôi sao trẻ con nào cũng như vậy thôi. Elizabeth Taylor nói với tôi, bà cũng có cảm giác giống hệt như thế. Khi bạn còn nhỏ và phải làm việc, dường như thế giới vô cùng bất công. Tôi không bị ép phải làm cậu bé ca sĩ chính mang tên Michael – tôi làm vậy và tôi thích việc đó – nhưng đó là công việc nhọc nhằn. Chẳng hạn, nếu thực hiện một album thì chúng tôi sẽ phải tới phòng thu sau giờ học và tôi chỉ có thể ăn nhẹ hoặc có khi không kịp. Nhiều khi không có thời gian. Tôi về nhà, kiệt sức, lúc đó đã 11 hoặc 12 giờ và quá cả giờ đi ngủ rồi.

Có lẽ bởi thế mà tôi rất đồng cảm với bất kì ai phải làm việc khi còn là một đứa trẻ. Tôi hiểu họ phải vật lộn thế nào, tôi biết họ phải hi sinh những gì. Tôi cũng biết họ học được những gì. Tôi đã học được rằng càng lớn lên thì



*Bố và mẹ tôi.*



thử thách càng lớn lao. Vì lí do nào đó mà tôi cảm thấy mình lớn hơn. Tôi thật sự cảm thấy mình giống như một người lớn, một con người thấu tỏ rất nhiều và trải nghiệm rất nhiều. Do tất cả những năm tháng tôi đã lăn lộn, thật khó để tôi chấp nhận rằng tôi mới chỉ hai mươi chín tuổi. Tôi đã hoạt động trong lĩnh vực này hai mươi tư năm. Nhiều lúc tôi thấy như mình rất gần đoạn cuối của cuộc đời, bước sang tuổi tám mươi, có người võ lưng động viên. Cảm giác này là kết quả của việc bắt đầu sự nghiệp lúc còn quá trẻ.

Lần đầu tiên tôi trình diễn cùng các anh mình là khi chúng tôi được biết đến với tên nhóm Jackson. Sau này chúng tôi trở thành nhóm Jackson 5. Cũng sau này nữa, khi chúng tôi rời hãng Motown, chúng tôi sẽ dùng lại cái tên Jackson.

Tất cả các album của tôi hoặc album của nhóm đều dành tặng mẹ tôi, Katherine Jackson, kể từ khi chúng tôi tiếp quản sự nghiệp và bắt đầu sản xuất âm nhạc của chính mình. Những kí ức đầu tiên của tôi là mẹ ôm tôi và hát những ca khúc như “You Are My Sunshine” và “Cotton Fields”. Mẹ thường hát cho tôi và các anh chị em của tôi nghe. Mặc dù đã sống ở Indiana một thời gian, nhưng mẹ tôi lớn lên ở Alabama và ở đó, chuyện người da đen gắn bó cùng âm nhạc đồng quê và nhạc miền Tây phát trên đài rất phổ biến, hết như việc ta nghe những bản Thánh ca trong nhà thờ vậy. Mẹ tôi thích Willie Nelson cho đến tận bây giờ. Bà có chất giọng tuyệt vời và tôi cho rằng mình được thừa hưởng khả năng ca hát của mẹ và dĩ nhiên, từ Chúa nữa.



Mẹ chơi kèn clarinet và dương cầm, những thứ bà dạy cho chị cả tôi, Maureen (chúng tôi vẫn gọi là Rebbie) và bà dạy cả cho chị La Toya nữa. Từ rất sớm, mẹ tôi biết rằng bà sẽ chẳng bao giờ trình diễn thứ âm nhạc mà bà yêu thích trước người khác, không phải vì bà không có tài năng và năng lực, mà vì bà bị tật do bệnh bại liệt khi còn bé. Bà vượt qua được bệnh tật nhưng vẫn phải mang tật suốt đời, nhất là những khi đi lại. Hẳn là bà đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội học hành lúc còn nhỏ, nhưng bà kể với chúng tôi rằng bà may mắn phục hồi ở cái thời rất nhiều người phải chết vì căn bệnh ấy. Tôi nhớ, với bà, việc các con được chùng ngừa bằng đường viên<sup>(1)</sup> quan trọng như thế nào. Bà thậm chí còn bắt chúng tôi bỏ một buổi diễn ở câu lạc bộ thiếu niên vào chiều thứ Bảy – *việc đó* quan trọng trong gia đình chúng tôi đến thế đấy.

Mẹ tôi hiểu bệnh bại liệt của bà không phải là lời nguyền mà là phép thử Chúa gửi cho bà để bà chiến thắng, và bà truyền vào tôi tình yêu dành cho Ngài mà tôi sẽ luôn mang theo. Bà dạy tôi rằng, tài năng ca hát và nhảy múa của tôi chính là công đức của Chúa, giống như một buổi hoàng hôn diễm lệ hay một cơn bão để lại băng tuyết cho trẻ con vui đùa. Bất chấp thời gian chúng tôi bỏ ra để tập dượt và di chuyển, mẹ luôn tìm được thời điểm để đưa tôi tới

(1) Phương pháp chùng ngừa bệnh bại liệt trẻ em bằng cách nhỏ một giọt vắc xin lên một viên đường rồi đem cho trẻ con uống, do bác sĩ Albert Sabin thuộc Quý Nghiên cứu Bệnh viện Nhi ở Cincinnati, bang Ohio, nghĩ ra và vận dụng vào những năm 1950. (Chú thích trong sách là của Dịch giả, các chú thích khác cũng ghi rõ.)

